

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2015. gada 10. septembrī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Eiropols — To trešo valstu un organizāciju saraksts, ar kurām Eiropols slēdz nolīgumus — Juridiskā pamata noteikšana — Pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā piemērojama tiesiskais regulējums — Pārejas noteikumi — Atvasināts juridiskais pamats — Leģislatīvo aktu un īstenošanas pasākumu nošķiršana — Apspriešanās ar Parlamentu — Dalībvalsts vai Komisijas ierosinājums

Lietā C-363/14

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2014. gada 28. jūlijā cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *F. Drexler* un *A. Caiola*, kā arī *M. Pencheva*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *E. Sitbon* un *K. Plešniak*, kā arī *K. Michoel*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Vláčil* un *J. Škeřík*, pārstāvji,

Ungārija, ko pārstāv *M. Z. Fehér*, *G. Szima* un *M. Bóra*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Saffan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerālvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 16. jūnija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasību Eiropas Parlaments prasa atcelt Padomes 2014. gada 6. maija Īstenošanas lēmumu 2014/269/ES, ar ko groza Lēmumā 2009/935/TI ietverto to trešo valstu un organizāciju sarakstu, ar kurām Eiropols slēdz nolīgumus (OV L 138, 104. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

Lēmums 2009/371/TI

- 2 Padomes 2009. gada 6. aprīļa Lēmuma 2009/371/TI, ar ko izveido Eiropas Policijas biroju (Eiropolu) (OV L 121, 37. lpp.; turpmāk tekstā – “Eiropola lēmums”), 3. panta pirmajā daļā ir noteikts:

“Eiropola mērķis ir atbalstīt un stiprināt dalībvalstu kompetento iestāžu darbības un savstarpējo sadarbību, novēršot un apkarojot organizēto noziedzību, terorismu un citas smagas noziedzības formas, kas skar divas vai vairākas dalībvalstis.”

- 3 Šā lēmuma 5. pantā ir paredzēts

“1. Eiropola galvenie uzdevumi ir šādi:

- a) informācijas un izlūkdatu vākšana, uzglabāšana, apstrāde, analīze un apmaiņa;
- b) ar 8. pantā minētās valsts vienības starpniecību nekavējoties paziņot dalībvalstu kompetentajām iestādēm informāciju, kas attiecas uz tām, un informēt par atklātajām saiknēm starp noziedzīgiem nodarījumiem;
- c) palīdzēt veikt izmeklēšanu dalībvalstīs, konkrēti, nosūtot visu šim nolūkam derīgo informāciju valsts vienībām;
- d) lūgt attiecīgās dalībvalstu kompetentās iestādes konkrētās lietās sākt, veikt vai koordinēt izmeklēšanu un ierosināt izveidot apvienoto izmeklēšanas grupu;
- e) sniegt dalībvalstīm izlūkdatumus un analītisku atbalstu saistībā ar lieliem starptautiskiem notikumiem;
- f) sagatavot draudu novērtējumus, stratēģisko analīzi un vispārējās situācijas ziņojumus, kas saistīti ar Eiropola mērķi, tostarp organizētās noziedzības draudu novērtējumus.

2. Šā panta 1. punktā minētajos uzdevumos iekļauj uzdevumu sniegt atbalstu dalībvalstīm, kad tās vāc un analizē informāciju no interneta, lai palīdzētu noteikt noziedzīgas darbības, ko interneta lietošana atvieglo vai kas veiktas, izmantojot internetu.

3. Eiropolam ir arī šādi papildu uzdevumi:

- a) padziļināt speciālās zināšanas par dalībvalstu kompetento iestāžu izmeklēšanas procedūrām un sniegt konsultācijas par izmeklēšanu;

b) sniegt stratēģiskus izlūkdatus, lai palīdzētu veikt un veicinātu valstu un Savienības līmenī operatīvo darbību īstenošanai pieejamo resursu efektīvu un lietderīgu izmantošanu, kā arī atbalstīt šādas darbības.

4. Turklāt saistībā ar 3. pantā minēto mērķi Eiropols saskaņā ar tam pieejamajiem personāla un budžeta resursiem un valdes noteiktajās robežās var palīdzēt dalībvalstīm, sniedzot atbalstu, konsultācijas un izpēti šādās jomās:

- a) dalībvalstu kompetento iestāžu personāla apmācība, attiecīgā gadījumā sadarbojoties ar Eiropas Policijas akadēmiju;
- b) šo iestāžu organizācijas un aprīkojuma nodrošināšana, atvieglojot tehniskā atbalsta sniegšanu starp dalībvalstīm;
- c) noziedzības novēršanas metodes;
- d) tehniskās un kriminālistikas metodes un analīze un izmeklēšanas procedūras.

5. Eiropols darbojas arī kā centrālais birojs euro viltošanas apkarošanā saskaņā ar Padomes Lēmumu 2005/511/TI (2005. gada 12. jūlijs) par euro aizsardzību pret viltošanu, norīkojot Eiropolu par centrālo biroju euro viltošanas apkarošanai [..]. Eiropols var arī veicināt to pasākumu koordinēšanu, kurus veic dalībvalstu kompetentās iestādes, lai apkarotu euro viltošanu, vai veicināt koordinēšanu saistībā ar apvienotajām izmeklēšanas grupām, atbilstīgā gadījumā sadarbojoties ar Savienības vienībām un trešo valstu struktūrām. Pēc lūguma Eiropols var euro viltošanas izmeklēšanu atbalstīt finansiāli.”

4. Minētā lēmuma 23. pantā ir noteikts:

“1. Ciktāl tas nepieciešams Eiropola uzdevumu veikšanai, Eiropols var arī izveidot un uzturēt sadarbības attiecības ar

- a) trešām valstīm;

[..]

2. Eiropols slēdz nolīgumus ar 1. punktā minētajām vienībām, kas ir iekļautas 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajā sarakstā. Šādi nolīgumi var attiekties uz operatīvas, stratēģiskas un tehniskas informācijas apmaiņu, ietverot personas datus un klasificēto informāciju [..]. Šādus nolīgumus var noslēgt tikai pēc Padomes apstiprinājuma saņemšanas, kas iepriekš ir apspriedusies ar valdi un, ciktāl tas skar personas datu apmaiņu, ar valdes starpniecību ir saņēmusi apvienotās uzraudzības iestādes atzinumu.

[..]

4. Pirms 2. punktā minēto nolīgumu stāšanās spēkā Eiropols var [..] tieši nosūtīt šā panta 1. punktā minētajām vienībām informāciju, izņemot personas datus un klasificēto informāciju, ciktāl tas ir vajadzīgs saņēmēja uzdevumu likumīgai veikšanai.

[..]

6. Eiropols var [..] nosūtīt 1. punktā minētajām vienībām:

[..]

b) personas datus, ja Eiropols ar attiecīgo vienību ir noslēdzis 2. punktā minēto nolīgumu, kas ļauj nosūtīt šādus datus, pamatojoties uz novērtējumu, ka attiecīgā vienība nodrošina pienācīgu datu aizsardzības līmeni.

[..]”

5 Šā paša lēmuma 26. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Padome, apspriedusies ar Eiropas Parlamentu, ar kvalificētu balsu vairākumu:

a) nosaka trešo valstu un organizāciju sarakstu, kas minētas 23. panta 1. punktā, ar kurām Eiropols slēdz līgumus. Sarakstu sagatavo un, ja vajadzīgs, pārskata valde; [..]

[..].”

Lēmums 2009/934/TI

6 Padomes 2009. gada 30. novembra Lēmuma 2009/934/TI, ar ko pieņem īstenošanas noteikumus, kuri reglamentē Eiropola attiecības ar partneriem, tostarp personas datu un klasificētas informācijas apmaiņu (OV L 325, 6. lpp.), 5. pantā ir noteikts:

“1. Saskaņā ar Eiropola izveides lēmuma 23. panta 1. punktu Eiropols var veidot un uzturēt sadarbības attiecības ar trešām personām, ciktāl tas ir svarīgi tā uzdevumu veikšanai.

2. Saskaņā ar Eiropola izveides lēmuma ar 23. panta 2. punktu Eiropols noslēdz nolīgumus ar trešām personām, kas uzskaitītas trešo valstu un organizāciju sarakstā, kurš minēts Eiropola izveides lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā. Šādi nolīgumi var attiekties uz operatīvas, stratēģiskas un tehniskas informācijas apmaiņu, ietverot personas datus un klasificēto informāciju. [..]

3. Procedūru, lai noslēgtu nolīgumu ar trešo personu, Eiropols var sākt, kad šī trešā persona ir iekļauta 2. punktā minētajā sarakstā.

4. Ja ar trešo personu ir iecerēts noslēgt darbības nolīgumu, Eiropols izstrādā novērtējumu, vai trešā persona nodrošina līdzvērtīgu datu aizsardzības līmeni. Šo novērtējumu nosūta valdei, kas iepriekš saņēmusi Apvienotās uzraudzības iestādes atzinumu. [..]”

7 Šā lēmuma 6. pants ir izteikts šādi:

“1. Valde, pamatojoties uz 5. panta 4. punktā minēto novērtējumu un ņemot vērā Apvienotās uzraudzības iestādes atzinumu, pieņem lēmumu, vai direktors var sākt sarunas ar trešo personu par darbības nolīguma noslēgšanu. Kad ir saņemts apstiprinošs valdes lēmums, direktors sāk sarunas ar trešo personu par darbības nolīguma noslēgšanu. [..]

[..]

3. Pēc tam, kad sarunas par nolīgumu ir noslēgtas, direktors valdei iesniedz nolīguma projektu. Ja tas attiecas uz darbības nolīguma noslēgšanu, valde lūdz Apvienotās uzraudzības iestādes atzinumu. Valde apstiprina nolīguma projektu, pirms to iesniedz apstiprināšanai Padomē.

Ja darbības nolīgums ir apstiprināts, šo nolīguma projektu un Apvienotās uzraudzības iestādes atzinumu iesniedz Padomei.

4. Saskaņā ar Eiropola izveides lēmuma 23. panta 2. punktu šādus nolīgumus var noslēgt tikai pēc tam, kad ir saņemts Padomes apstiprinājums, kura ir iepriekš ir apspriedusies ar valdi un, ja šāds nolīgums skar personas datu apmaiņu, ar valdes starpniecību ir saņēmusi Apvienotās uzraudzības iestādes atzinumu.”

Lēmums 2009/935/TI

- 8 Padomes 2009. gada 30. novembra Lēmuma 2009/935/TI, ar kuru nosaka to trešo valstu un organizāciju sarakstu, ar kurām Eiropols slēdz nolīgumus (OV L 325, 12. lpp.), 1. pantā ir noteikts:

“Saskaņā ar Eiropola izveides lēmuma 23. panta 2. punktu Eiropols slēdz nolīgumus ar tām trešām valstīm un organizācijām, kas minētas sarakstā šā lēmuma pielikumā. Eiropols drīkst uzsākt nolīguma slēgšanas procedūru, tiklīdz attiecīgā trešā valsts vai organizācija ir iekļauta minētajā sarakstā. Eiropols cenšas noslēgt ar attiecīgajām trešām valstīm un organizācijām sadarbības nolīgumu, kas dod iespēju veikt personas datu apmaiņu, ja vien valde nav pieņēmusi citādu lēmumu.”

- 9 Lēmuma 2009/935 2. pantā ir paredzēts:

“1. Eiropola valdes loceklis drīkst ierosināt iekļaut sarakstā jaunu trešo valsti vai organizāciju. To darot, viņi īsi izklāsta operatīvo nepieciešamību slēgt sadarbības nolīgumu ar attiecīgo trešo valsti vai organizāciju.

2. Valde pieņem lēmumu par to, vai ierosināt Padomei iekļaut sarakstā minēto trešo valsti vai organizāciju vai ne.

3. Padome pieņem lēmumu par trešās valsts vai organizācijas iekļaušanu sarakstā, izdarot grozījumu šā lēmuma pielikumā.”

- 10 Minētā lēmuma pielikumā ir iekļauts to trešo valstu un organizāciju saraksts, ar kurām Eiropols slēdz nolīgumus.

Apstrīdētais lēmums

- 11 Apstrīdētā lēmuma preambulas 4. un 7. apsvērumā, kuri attiecas uz Eiropola lēmumu, it īpaši tā 26. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kā arī Lēmumu 2009/934, it īpaši tā 5. un 6. pantu, ir noteikts:

“(4) Eiropola valde 2012. gada 3. un 4. oktobra sanāksmē nolēma ieteikt Padomei sarakstam pievienot konkrētas trešās valstis, izklāstot operatīvo nepieciešamību noslēgt sadarbības nolīgumus ar minētajām trešām valstīm.

[..]

(7) Padome 2012. gada 19. decembrī nolēma apspriesties ar Eiropas Parlamentu un pēc minētās apspriešanās Eiropas Parlaments sniedza atzinumu [..].”

- 12 Šī lēmuma 1. pantā ir noteikts:

“Padomes Lēmuma [2009/935] pielikuma 1. punktā iekļauj šādus ierakstus:

— Brazīlija

— Gruzija

- Meksika
- Apvienotie Arābu Emirāti.”

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

13 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu un
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt kā nepieņemamu vai pakārtoti kā nepamatotu;
- piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un
- pakārtoti apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā saglabāt tā iedarbību līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu tiesību aktu.

15 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 15. decembra rīkojumu Čehijas Republikai un Ungārijai tika dota atļauja iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

Par prasību

16 Parlaments savos procesuālajos rakstos prasības pamatošanai izvirza trīs pamatus, kuri respektīvi attiecas, pirmkārt, uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, kas izriet no dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma neesamības, kā arī no izmantotās fakultatīvās apspriešanās procedūras ar Parlamentu kļūdainā rakstura, otrkārt, uz atcelta vai prettiesiska juridiskā pamata izvēli un, treškārt, uz īstenošanas pasākumiem paredzēta juridiskā pamata izvēli, lai pieņemtu leģislatīva rakstura lēmumu.

17 Tā kā tiesību akta juridiskais pamats nosaka tā pieņemšanai piemērojamo procedūru (spriedumi Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 80. punkts, un Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 57. punkts), vispirms ir jāizvērtē otrais un trešais pamats, kas attiecas uz atcelta vai prettiesiska juridiskā pamata izvēli un īstenošanas pasākumiem paredzēta juridiskā pamata izvēli, lai pieņemtu leģislatīva rakstura lēmumu.

Par otro un trešo pamatu, kas attiecas uz atcelta vai prettiesiska juridiskā pamata izvēli un īstenošanas pasākumiem paredzēta juridiskā pamata izvēli, lai pieņemtu leģislatīva rakstura lēmumu

Par otrā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz atcelta juridiskā pamata izvēli

– Lietas dalībnieku argumenti

18 Parlaments apgalvo, ka nedz Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts, nedz Lēmuma 2009/934 5. un 6. pants nav uzskatāmi par pareiziem juridiskajiem pamatiem.

19 Proti, šajās tiesību normās esot vienīgi netieša atsauce uz ES līguma 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu, kas esot vienīgais iespējamais juridiskais pamats tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums pieņemšanai agrākā “trešā pilāra” ietvaros.

- 20 Līdz ar to juridiskais pamats, ko izmantojusi Padome, pēc Parlamenta domām, ir LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts. Tomēr, tā kā šis pants ar Lisabonas līgumu tika atcelts, tas vairs nevarot tikt izmantots par juridisko pamatu jaunu tiesību aktu pieņemšanai.
- 21 Padome norāda, ka tā apstrīdēto lēmumu ir pieņēmusi, pamatojoties uz Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktu. Lēmuma 2009/934 5. un 6. pants esot citēti tikai kā papildu juridiskie pamati. Arī Ungārija uzskata, ka Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir pietiekams juridiskais pamats un tādējādi, lai pieņemtu apstrīdēto lēmumu, nebija vajadzīgs atsaukties uz primārajām tiesībām.
- Tiesas vērtējums
- 22 Lai izvērtētu, vai otrā pamata pirmā daļa ir pamatota, ir jānosaka juridiskais pamats, uz kuru pamatojoties tika pieņemts apstrīdētais lēmums.
- 23 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka šajā lēmumā nav atsauces uz LES 34. pantu un ka tā preambulas norādēs ir skaidra atsauce uz Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kā arī uz Lēmuma 2009/934 5. un 6. pantu.
- 24 Līdz ar to, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma tekstu, kurā principā ir jāmin juridiskais pamats, uz kuru tas ticis balstīts, lai izpildītu pamatojuma norādīšanas pienākumu (šajā ziņā skat. spriedumus Komisija/Padome, C-370/07, EU:C:2009:590, 39. un 55. punkts; Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 29. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 19. punkts), nevar tikt uzskatīts, ka šis lēmums ir balstīts uz LES 34. pantu.
- 25 Turklāt ir jānorāda, ka nekas cits apstrīdētajā lēmumā neliecina, ka Padome ir vēlējusies izmantot šo 34. pantu par šā lēmuma juridisko pamatu.
- 26 Konkrēti tam, ka LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts būtu vienīgais iespējamais juridiskais pamats tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums pieņemšanai, ja tiek uzskatīts, ka tas ir ticis pierādīts, šajā ziņā nav nozīmes, jo skaidri izteiktā Padomes izvēle apstrīdētajā lēmumā minēt nevis šo tiesību normu, bet gan Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktu un Lēmuma 2009/934 5. un 6. pantu skaidri liecina par to, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz šīm pēdējām minētajām tiesību normām pašām par sevi (pēc analogijas skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 21. punkts).
- 27 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan Lēmuma 2009/934 5. un 6. pants neattiecas uz Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētā saraksta (turpmāk tekstā – “saraksts”) grozīšanu un tie tādējādi nevar tiesiski būt par apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu, šo pantu minēšana tā preambulas norādēs jebkurā gadījumā, lielākais, ir uzskatāma par gluži formālu trūkumu, ciktāl šī minēšana nav ietekmējusi apstrīdētā lēmuma saturu vai procedūru, kura piemērota tā pieņemšanai (šajā ziņā skat. spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome, C-81/13, EU:C:2014:2449, 65.–67. punkts).
- 28 No iepriekš minētā izriet, ka LES 34. panta atcelšana ar Lisabonas līgumu apstrīdētajam lēmumam neatņem juridisko pamatu.
- 29 Ņemot vērā šos apstākļus, otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otrā pamata otro daļu un trešo pamatu, kas attiecas uz prettiesiska juridiskā pamata izvēli un īstenošanas pasākumiem paredzēta juridiskā pamata izvēli, lai pieņemtu legīslatīva rakstura lēmumu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 30 Parlaments apgalvo, ka, ja būtu uzskatāms, ka apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats ir Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts, tad šī tiesību norma būtu prettiesisks atvasināts juridiskais pamats, uz ko šo lēmumu nevarētu likumīgi balstīt.
- 31 No Tiesas judikatūras izrietot, ka atvasināta juridiskā pamata izveide, kas atvieglotu tiesību akta pieņemšanas kārtību, nav saderīga ar Līgumiem. Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts esot šāds gadījums, jo šī tiesību norma minētā lēmuma īstenošanas pasākumu pieņemšanu nedarot atkarīgu no dalībvalsts vai Komisijas iepriekšēja ierosinājuma pretēji tam, kas esot bijis noteikts LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā.
- 32 Turklāt Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās esot kļuvis nepiemērojams un tajā esot paredzēta prettiesiska atkāpe no procedūras, kas ar šo Līgumu ieviesta jaunu tiesību aktu pieņemšanai. Šāda atkāpe neesot atļauta 36. Protokola par pārejas noteikumiem (turpmāk tekstā – “Protokols par pārejas noteikumiem”) 9. pantā, kurā esot vienīgi paredzēts, ka agrākā “trešā pīlāra” akti netiek automātiski atcelti, stājoties spēkā minētajam Līgumam.
- 33 Turklāt Parlaments apgalvo, ka saraksts ir attiecīgā jautājuma būtisks elements un ka tam tāpēc ir jābūt iekļautam legīslatīvajā aktā. Tas esot jāuzskata vismaz par normatīvu elementu, kas ir nosakāms deleģētajā aktā LESD 290. panta izpratnē, nevis īstenošanas aktā LESD 291. panta izpratnē.
- 34 Parlaments šo viedokli pamato ar trim apsvērumiem. Pirmkārt, Eiropola lēmumā nav paredzēti nosacījumi, kas ir jāizpilda, lai dalībvalsts tiktu iekļauta sarakstā. Otrkārt, šādai iekļaušanai sarakstā esot būtiskas sekas, tai skaitā attiecībā uz pilsoņu pamattiesībām. Treškārt, šajā ziņā ir jāizdara politiska izvēle, kas ietilpst paša Savienības likumdevēja pienākumos.
- 35 Parlaments no tā secina, ka izvēlētā procedūra un izvēlētais juridiskais pamats ir kļūdaini, jo apstrīdētais lēmums ir pieņemts tā, it kā tas būtu īstenošanas pasākums.
- 36 Padome uzskata, ka Parlamenta argumenti, pirmkārt, par Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā iekļautā atvasinātā juridiskā pamata kvalitāti un, otrkārt, par to, ka saraksta grozīšana esot attiecīgā jautājuma būtisks elements, ir jāapskata kā pret šo tiesību normu vērsta iebilde par prettiesiskumu.
- 37 Padome pamatā apstrīd šīs iebildes par prettiesiskumu pieņemamību. Šajā ziņā tā apgalvo, ka saskaņā ar Protokola par pārejas noteikumiem 10. panta 1. punktu Tiesas pilnvaras attiecībā uz Eiropola lēmumu līdz 2014. gada 1. decembrim ir palikušas tādas pašas, kādas tās bija pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās. Tobrīd piemērojamā LES 35. panta 6. punktā nebija paredzēta iespēja Parlamentam celt prasību par tāda tiesību akta atcelšanu, kas pieņemts agrākā “trešā pīlāra” ietvaros, kāds ir apstrīdētais lēmums. No Tiesas kompetences neesamības šajā jomā izrietot, ka Parlamenta izvirzītā iebilde par prettiesiskumu esot jāatzīst par nepieņemamu.
- 38 Padome, kuru atbalsta Ungārija, pakārtoti apgalvo, ka Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts šā lēmuma pieņemšanas brīdī bija atbilstošs ES līgumam. Šajā normā esot paredzēta tikai LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā noteiktās procedūras piemērošana, un pēdējā minētajā tāda pasākuma pieņemšana kā apstrīdētais lēmums nav obligāti darīta atkarīga no dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma.

- 39 Padome un Čehijas Republika turklāt uzskata, ka saraksta grozījumi nekādā ziņā neskar Eiropola lēmumā reglamentēto jautājumu būtisku elementu.
- 40 Runājot par Lisabonas līguma spēkā stāšanās sekām, Padome, Čehijas Republika un Ungārija apgalvo, ka Parlamenta piedāvātā Protokola par pārejas noteikumiem 9. panta interpretācija liegtu jebkādu iespēju pieņemt īstenošanas pasākumus, kas paredzēti agrākā “trešā pīlāra” aktos – tieši no šādas situācijas Līgumu autori vēlējās izvairīties.
- Tiesas vērtējums
- 41 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu (spriedums Komisija/Parlaments un Padome, C-43/12, EU:C:2014:298, 29. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 42 Šajā ziņā ir jānorāda, ka starp lietas dalībniekiem nav strīda par attiecībām starp Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktu un apstrīdētā lēmuma mērķi vai saturu. Taču Parlaments apstrīd šīs tiesību normas tiesiskumu, apgalvojot, ka ar to tiek atvieglota tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums pieņemšanas kārtība salīdzinājumā ar Līgumos šim nolūkam paredzēto procedūru.
- 43 No Tiesas judikatūras izriet, ka, ciktāl noteikumi par to, kādā veidā Savienības iestādes pieņem lēmumus, ir paredzēti Līgumos un nav ne dalībvalstu, ne arī pašu iestāžu ziņā, tiktāl tikai Līgumos un tikai īpašos gadījumos iestādei var tikt piešķirtas tiesības grozīt Līgumos noteikto lēmumu pieņemšanas procedūru. Līdz ar to iespējas iestādei noteikt atvasinātu juridisko pamatu legīslatīvo aktu vai īstenošanas pasākumu pieņemšanai, vai nu lai padarītu stingrāku, vai atvieglotu akta pieņemšanas kārtību, atzīšana nozīmētu tādu likumdošanas pilnvaru piešķiršanu šai iestādei, kas pārsniedz Līgumos paredzētās (šajā ziņā skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-133/06, EU:C:2008:257, 54.–56. punkts; Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 42. un 43. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 32. un 33. punkts).
- 44 Šajā saistībā vispirms ir jāizvērtē Parlamenta arguments, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanai bija izvēlēts kļūdainais juridiskais pamats un kļūdaina procedūra, jo tas attiecoties uz reglamentētā jautājuma būtisku elementu, ko var noteikt tikai legīslatīvajā aktā.
- 45 Ciktāl Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētā procedūra saraksta grozīšanai neatbilst primārajās tiesībās paredzētajai procedūrai legīslatīvo aktu pieņemšanai attiecībā uz policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās – šis arguments ir jāanalizē kā paša Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkta likumīguma apšaubīšana, jo minētajā normā esot ļauts pieņemt aktu, kas attiecas uz būtisku regulētā jautājuma elementu, izmantojot mazāk stingru procedūru nekā tā, kura šādam nolūkam ir paredzēta primārajās tiesībās.
- 46 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru būtisko noteikumu pieņemšana tādā jautājumā kā šajā lietā apskatītais ir Savienības likumdevēja kompetencē un šie noteikumi ir jāpieņem pamata tiesiskajā regulējumā. No tā izriet, ka normas, ar kurām ir noteikti pamata tiesiskā regulējuma būtiskie elementi, kuru pieņemšanai ir jāizdara politiska izvēle, kas ietilpst paša Savienības likumdevēja pienākumos, nevar būt nedz par deleģējuma priekšmetu, nedz tikt iekļautas īstenošanas aktos (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-355/10, EU:C:2012:516, 64.–66. punkts).
- 47 To noteiktas jomas elementu identificēšanai, kuri ir kvalificējami kā būtiski, ir jābalstās uz objektīviem elementiem, pār kuriem var īstenot tiesas kontroli, un ir jāņem vērā attiecīgās jomas īpašības un īpatnības (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-355/10, EU:C:2012:516, 67. un 68. punkts).

- 48 Šajā lietā no Eiropola lēmuma 3. panta izriet, ka Eiropola mērķis ir atbalstīt un stiprināt dalībvalstu kompetento iestāžu darbības un savstarpējo sadarbību, novēršot un apkarojot organizēto noziedzību, terorismu un citas smagas noziedzības formas, kas skar divas vai vairākas dalībvalstis.
- 49 Šajā saistībā attiecību izveidošana starp Eiropolu un trešajām valstīm attiecībā uz Eiropola funkcijām ir uzskatāma par palīgdarbību, turklāt saskaņā ar Eiropola lēmuma 23. panta 1. punktu sadarbību ar šīm valstīm var izveidot un uzturēt tikai, ciktāl tas ir nepieciešams Eiropola uzdevumu veikšanai.
- 50 Papildus tam Savienības likumdevējs ir noteicis šādu attiecību izveides un uzturēšanas principu, definējis šo attiecību mērķi un precizējis robežas, kurās minētajām attiecībām ir jātiek īstenotām.
- 51 Tādējādi, pat ja lēmums par saraksta grozījumiem ir saistīts ar zināmu izšķiršanos saistībā tehniskiem un politiskiem aspektiem, nevar uzskatīt, ka šāda lēmuma pieņemšanai ir jāizdara politiska izvēle, kas ietilpst paša Savienības likumdevēja pienākumos.
- 52 Parlamenta arguments, saskaņā ar kuru saraksta grozīšana var radīt būtiskas sekas attiecībā uz pilsoņu pamattiesībām, nevar mainīt šo vērtējumu.
- 53 Protams, ir jānorāda, ka, pirmkārt, personas datu nosūtīšana, kuru var atļaut ar nolīgumiem, kas noslēgti uz Eiropola lēmuma 23. panta pamata, var būt iekļaušanās attiecīgās personas pamattiesībās un, otrkārt, noteikta šāda veida iekļaušanās var būt tik būtiska, ka kļūst nepieciešama Savienības likumdevēja iesaistīšanās (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-355/10, EU:C:2012:516, 77. punkts).
- 54 Tomēr šķiet, ka pašu personas datu nosūtīšanas principu noteiktām trešajām valstīm un sistēmu, kādā šai nosūtīšanai ir jānotiek, ir noteicis pats likumdevējs, jo Eiropola lēmuma 23. panta 6. punkta b) apakšpunktā un Lēmuma 2009/934 5. panta 4. punktā ir paredzēts it īpaši veikt novērtējumu, vai attiecīgā trešā valsts nodrošina pienācīgu datu aizsardzības līmeni.
- 55 Jebkurā gadījumā trešās valsts iekļaušana sarakstā pati par sevi neļauj tai nosūtīt nekādus personas datus. Proti, no Eiropola lēmuma 23. panta 2., 4. un 6. punkta izriet, ka šāda nosūtīšana ir iespējama tikai pēc tam, kad starp Eiropolu un šo valsti ir noslēgts nolīgums, kurā konkrēti ir atļauta šādu datu nosūtīšana. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka no šā lēmuma 23. panta 2. punkta kopsakarā ar Lēmuma 2009/934 5. un 6. pantu, kā arī ar Lēmuma 2009/935 1. pantu izriet, ka sarunas par šādu nolīgumu un tā noslēgšana nozīmē, ka pēc attiecīgās trešās valsts iekļaušanas sarakstā tiek pieņemti secīgi Eiropola valdes un Padomes lēmumi – Eiropola valde var neļaut Eiropola direktoram uzsākt sarunas ar attiecīgo trešo valsti, virzīt šīs sarunas uz tāda nolīguma noslēgšanu, kurā nav atļauta personas datu apmaiņa, vai nobeigumā neapstiprināt nolīguma projektu, par kuru direktors ir rīkojis sarunas, savukārt Padome var neapstiprināt Eiropola pārsūtīto projektu.
- 56 Runājot par Parlamenta argumentu, ka Eiropola lēmumā nav paredzēti nosacījumi, kas ir jāizpilda, lai dalībvalsts tiktu iekļauta sarakstā, ir jānorāda, ka nosacījumi iekļaušanai sarakstā ir pietiekami precīzi noteikti šā lēmuma 23. panta 1. punktā.
- 57 No iepriekš minētā izriet, ka saraksta grozīšana nav Eiropola lēmumā reglamentēto jautājumu būtisks elements un Savienības likumdevējs tāpēc varēja paredzēt, ka to varētu veikt, izmantojot īstenošanas aktu.
- 58 Tādējādi, otrkārt, ir jāizvērtē Parlamenta arguments, ka Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts esot nelikumīgs, jo tajā atļauta šā lēmuma īstenošanas pasākumu pieņemšana bez jebkāda dalībvalsts vai Komisijas iepriekšēja ierosinājuma.

- 59 Šajā ziņā, ņemot vērā, ka Savienības tiesību akta likumīgums ir jāizvērtē atbilstoši faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kas pastāv šī akta pieņemšanas brīdī, Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkta tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā normas, kas šī lēmuma pieņemšanas brīdī regulēja vispārējo tiesību aktu policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās jomā īstenošanu, proti, LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu un LES 39. panta 1. punktu (pēc analogijas skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 45. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 35. punkts).
- 60 No šīm tiesību normām izriet, ka Padome, lemjot ar kvalificētu balsu vairākumu, pēc apspriešanās ar Parlamentu pieņem pasākumus, kas nepieciešami, lai īstenotu lēmumus, kuri pieņemti saskaņā ar noteikumiem par policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās.
- 61 Taču lietas dalībnieki nav vienprātīgi par LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto noteikumu interpretāciju attiecībā uz jautājumu, vai šo īstenošanas pasākumu pieņemšanai ir nepieciešams iepriekšējs dalībvalsts vai Komisijas ierosinājums.
- 62 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šajā tiesību normā tiek nošķirti, pirmkārt, lēmumi, kurus Padome var pieņemt, lemjot vienprātīgi, un, otrkārt, pasākumi, kuri nepieciešami, lai Savienības līmenī šo lēmumus īstenotu, un kurus Padome pieņem ar kvalificētu balsu vairākumu.
- 63 Šajā kontekstā vārdi “dalībvalsts vai Komisijas ierosinājums”, ņemot vērā to teikumu sintaksi, no kurām sastāv šī norma, ir jāsaprot tādējādi, ka tie attiecas tikai uz pamata pasākumiem, kurus Padome var noteikt, lemjot vienprātīgi.
- 64 Tādējādi no šīs normas teksta izriet, ka tā ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai pieņemtu tādus īstenošanas pasākumus kā apstrīdētais lēmums, nav nepieciešams dalībvalsts vai Komisijas ierosinājums.
- 65 Šo interpretāciju apstiprina konteksts, kurā LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir iekļauts un kuru ir jāņem vērā, interpretējot šo noteikumu (šajā ziņā skat. spriedumu *M'Bodj*, C-542/13, EU:C:2014:2452, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 66 Proti, attiecībā uz tiesību normām, kas pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā ir piemērojamas konkrēti policijas un tiesu iestāžu sadarbībai krimināllietās, LESD 76. un 291. pantā dalībvalsts vai Komisijas ierosinājums kā obligāts priekšnoteikums ir paredzēts tikai leģislatīvo aktu, nevis īstenošanas pasākumu pieņemšanai.
- 67 Tādējādi ir jānoraida Parlamenta arguments, saskaņā ar kuru fakts, ka Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir atļauta šā lēmuma īstenošanas pasākumu pieņemšana bez dalībvalsts vai Komisijas iepriekšēja ierosinājuma, liek uzskatīt, ka ar minēto lēmumu ir ieviesta šādu pasākumu pieņemšanas kārtība, kas ir atvieglota salīdzinājumā procedūru, kura šim mērķim ir paredzēta ES līgumā.
- 68 Attiecībā uz Parlamenta argumentiem par to, ka Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts nav saderīgs ar procesuālajām normām, kas piemērojamas pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās, katrā ziņā ir jāatgādina, ka Protokolā par pārejas noteikumiem ir ietvertas normas, kuras attiecas konkrēti uz to juridisko kārtību, kas pēc šā Līguma spēkā stāšanās ir piemērojama tiesību aktiem, kuri pieņemti uz ES līguma pamata pirms šā datuma (šajā ziņā skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 51. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 41. punkts).
- 69 Tādējādi šā protokola 9. pantā ir paredzēts, ka tādu aktu tiesiskās sekas paliek nemainīgas tik ilgi, kamēr tie nav tikuši atcelti, anulēti vai grozīti, piemērojot Līgumus.

- 70 Tiesa ir nospriedusi, ka šis pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās atbilstoši pieņemtā tiesību aktā atrodama norma, kurā ir paredzēta šī akta īstenošanas pasākumu pieņemšanas kārtība, saglabā tās tiesiskās sekas, līdz tā tiek atcelta, anulēta vai grozīta, un ļauj pieņemt īstenošanas pasākumus, piemērojot tajā paredzēto procedūru (spriedumi Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 57. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 47. punkts).
- 71 Šajos apstākļos, tā kā LESD 290. pants nav piemērojams, Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkts nav nesaderīgs ar minēto LESD noteikumu.
- 72 Tāpat Parlamenta argumenti, ar kuriem tiek apgalvots, ka Eiropola lēmuma 26. panta 1. panta a) apakšpunktā ir paredzēta stingrāka vai atvieglotāka īstenošanas pasākumu pieņemšanas kārtība salīdzinājumā ar LESD šajā ziņā paredzēto procedūru, nevar likt Tiesai izdarīt secinājumu, ka šī norma ir uzskatāma par prettiesisku atvasinātu juridisko pamatu, kura piemērošana izņēmuma kārtā būtu jāizslēdz (pēc analogijas skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 58. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 48. punkts).
- 73 Rezultātā šajos apstākļos, nepastāvot nedz vajadzībai lemt par otrā pamata otrās daļas, nedz arī par trešā pamata pieņemamību, tie ir jānoraida kā nepamatoti (šajā ziņā skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 59. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 49. punkts un tajā minētā judikatūra) un tādējādi jānoraida šie pamati kopumā.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 74 Parlaments apgalvo, ka, ja pirms Lisabonas līguma pastāvošais regulējums paliek piemērojams šajā lietā, apstrīdētais lēmums bija jāpieņem pēc dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma un pēc apspriešanās ar Parlamentu saskaņā ar LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu kopsakarā ar LES 39. panta 1. punktu.
- 75 Taču, pirmkārt, apstrīdētais lēmums neesot pieņemts uz dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma pamata. Otrkārt, Padomes veiktā apspriešanās ar Parlamentu neesot bijusi pietiekama, lai izpildītu LES 39. panta 1. punkta un Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunkta prasības, jo saskaņā ar Padomes atzinumu šīs apspriešanās raksturs bija tikai fakultatīvs.
- 76 Padome – gluži pretēji – uzskata, ka nedz Eiropola lēmumā, nedz LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā, nedz LESD 291. panta 2. punktā, nedz LESD 76. pantā nav prasīts, lai tāds akts kā apstrīdētais lēmums tiktu pieņemts pēc dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma.
- 77 Turklāt Padome apgalvo, ka tai vairs nebija pienākuma apsprieties ar Parlamentu, jo LES 39. pants ir atcelts ar Lisabonas līgumu. Padome uzskata, ka šāda pienākuma uzlikšana turklāt nozīmētu, ka LESD 291. pantā paredzētajai procedūrai tiktu pievienots elements, kas tajā nav paredzēts, un tādējādi tiktu apdraudēts ar Lisabonas līgumu izveidotās institucionālās sistēmas līdzsvars.
- 78 Ungārija apgalvo, ka Padome ir izpildījusi Eiropola lēmuma 26. panta 1. punktā paredzēto apspriešanās pienākumu ar brīvprātīgās apspriešanās instrumenta palīdzību, kuru tā ir izmantojusi.

Tiesas vērtējums

- 79 Pirmkārt, runājot par to, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts bez dalībvalsts vai Komisijas iepriekšēja ierosinājuma, ir jākonstatē, ka Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā šāds ierosinājums nav paredzēts. Gluži pretēji – no šā noteikuma kopsakarā ar Lēmuma 2009/935 2. panta 2. punktu izriet, ka ierosināt trešās valsts iekļaušanu sarakstā ir Eiropola valdes kompetencē.
- 80 Turklāt no šā sprieduma 62.–66. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā nebija arī noteikts, ka īstenošanas pasākumi policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās jomā bija jāpieņem pēc dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma.
- 81 Šajos apstākļos dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma neesamība pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nav uzskatāma par būtiska procedūras noteikuma pārkāpumu.
- 82 Otrkārt, runājot par nosacījumiem, kas attiecās uz apspriešanos ar Parlamentu, ir jāatgādina, ka regulāra apspriešanās ar Parlamentu gadījumos, kas paredzēti piemērojamajās Savienības tiesību normās, ir būtisks procedūras noteikums, kura neievērošanas gadījumā attiecīgais akts nav spēkā (spriedumi Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 63. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 83 Līdz ar to, ciktāl no atbildes uz otro un trešo pamatu izriet, ka Padome varēja likumīgi balstīt apstrīdēto lēmumu uz Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktu, ir jāpārbauda, vai ar Parlamentu bija jāapspiežas, pirms, pamatojoties uz šo tiesību normu, tiek pieņemts tiesību akts.
- 84 No paša minētās tiesību normas teksta izriet, ka Padomei pirms saraksta grozīšanas bija jāapspiežas ar Parlamentu.
- 85 Pretēji Padomes apgalvotajam LES 39. panta 1. punkta atcelšana ar Lisabonas līgumu nedrīkst radīt šaubas par šo pienākumu apspriesties ar Parlamentu, jo tas ir skaidri paredzēts Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā.
- 86 Tāpat tam, ka LESD 291. pantā nav paredzēts pienākums apspriesties ar Parlamentu, nav nozīmes, jo pienākums apspriesties ar Parlamentu ir vienas no Eiropola lēmuma tiesiskajām sekām, kas saglabājas pēc Lisabona līguma stāšanās spēkā atbilstoši Protokola par pārejas noteikumiem 9. pantam (pēc analogijas skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 68. punkts, kā arī Parlaments/Padome, C-540/13, EU:C:2015:224, 58. punkts).
- 87 Šajā lietā nav šaubu, ka apstrīdēto lēmumu Padome pieņēma pēc iepriekšējas apspriešanās ar Parlamentu.
- 88 Taču Parlaments apgalvo, ka apstāklis, ka Padome ir veikusi šo apspriešanos, uzskatot, ka tai tomēr nav pienākuma to veikt, ir uzskatāms par būtiska procedūras noteikuma pārkāpumu.
- 89 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka nav nedz apgalvots, nedz *a fortiori* pierādīts, ka Padomes pieļautā kļūda attiecībā uz kārtību, saskaņā ar kuru bija jāveic apspriešanās ar Parlamentu, praktiski būtu ierobežojusi Parlamentam piešķirto lomu apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūrā vai ietekmējusi šā lēmuma saturu.
- 90 It īpaši ir jānorāda, ka Parlaments varēja Padomei darīt zināmu savu nostāju pirms minētā lēmuma pieņemšanas. Turklāt no paša atzinuma satura, kuru Parlaments pieņēmis šīs procedūras gaitā, un skaidrojumiem, kurus šī iestāde ir sniegusi tiesas sēdē, izriet, ka tā, pieņemot šo atzinumu, esot uzskatījusi, ka Padome ar to apspriežas saskaņā ar Eiropola lēmuma 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteikto apspriešanās pienākumu.

- 91 Šajos apstākļos nav pierādīts, ka Padomes pieļautā kļūda ir radījusi šķērsli efektīvai Parlamenta līdzdalībai attiecīgajā procedūrā vai aizskārusi nosacījumus, kuros Parlaments īsteno savas funkcijas (šajā ziņā skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-392/95, EU:C:1997:289, 14. punkts, un Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 81. punkts).
- 92 Risinājums, ko Tiesa izvēlējusies spriedumā Parlaments/Padome (C-316/91, EU:C:1994:76), nerada šaubas par šo secinājumu.
- 93 Protams, Tiesa minētajā spriedumā ir konstatējusi, ka kļūdaina juridiskā pamata izvēle, saskaņā ar kuru nav paredzēta apspriešanās ar Parlamentu, varēja aizskart Parlamenta prerogatīvu, proti, tiesības uz apspriešanos ar to gadījumos, kad tas paredzēts primārajās tiesībās, pat ja ir notikusi fakultatīva apspriešanās (spriedums Parlaments/Padome, C-316/91, EU:C:1994:76, 14. punkts).
- 94 Tomēr šajā spriedumā Tiesa pauda šo konstatējumu tikai, lai novērtētu tādas prasības pieņemamību, kuru Parlaments bija cēlis par Padomes aktu, un nelēma par jautājumu, vai kļūda, kuru Padome, interpretējot piemērojamo juridisko pamatu, bija pieļāvusi attiecībā uz apspriešanos ar Parlamentu obligāto raksturu, pati par sevi ir būtiska procedūras noteikuma pārkāpums neatkarīgi no tās konkrētās ietekmes uz Parlamenta efektīvu piedalīšanos attiecīgajā procedūrā vai nosacījumiem, ar kuriem Parlaments īsteno savas funkcijas.
- 95 Risinājums, ko Tiesa izmantojusi lietā, kurā tika pieņemts minētais spriedums, turklāt bija daļēji balstīts uz apstākli, ka iespējamā kļūda juridiskajā pamatā izraisīja to, ka tika izslēgta tādas normas piemērošana, kura Parlamentam pēc pieprasījuma ļautu panākt apspriešanās procedūras piemērošanu (spriedums Parlaments/Padome, C-316/91, EU:C:1994:7, 18. punkts), bet šajā lietā tas tā nebija.
- 96 Turklāt ir jānorāda, ka Tiesa ir arī nospriedusi, ka tāda juridiskā pamata, kas neparedz apspriešanos ar Parlamentu, kļūdaina aizstāšana ar juridisko pamatu, kas šādu apspriešanos paredz, ir gluži formāls trūkums (spriedums Komisija/Padome, 165/87, EU:C:1988:458, 20. punkts). Tādējādi apstākļi, ka Padome maldās attiecībā uz tiesisko regulējumu, kura ietvaros tā apspriežas ar Parlamentu, nevar ietekmēt tāda lēmuma saturu, kas tiek pieņemts attiecīgās procedūras noslēgumā.
- 97 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir pilnībā jānoraida.
- 98 Tā kā neviens no Parlamenta izvirzītajiem pamatiem nevar tikt pieņemts, prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 99 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Padome ir prasījusi piespriet Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un Parlamentam spriedums ir nelabvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 100 Saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu Čehijas Republikai un Ungārijai ir jāsedz pašām savi tiesāšanās izdevumi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) prasību noraidīt;**
- 2) Eiropas Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**
- 3) Čehijas Republika un Ungārija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]